

войски. А протосевастът на Загоре, кир Прибо, който е пак наш човек, е изпратил тоя стотник, преоблечен като търговец, да ни извести, че протостратор Камица, водачът на Ватациевите войски, е готов да нападне ^иКомнен, ако ние нападнем епиротчаните откъм гроба... - каза Александър.

- Какъв изключителен случай! - възкликна въодушевено катепан Димитри.

- По такъв начин, като притиснем ^иКомнен от три страни: Ватаци, Монфератците и ние, ще можем да си поделим земите на Епир! - каза Николица - Ватаци ще вземе Константиновград, Монферато - Тесалоника а ние - Адриановград и Филиповград, заедно с Долна земя! Слав, както му е обичай, ще се присъедини към нас...

Всички впериха безпокойни очи в самодржеца. Нима можеше и сега да се откаже? О! Да беше жив Калоян, като вихър щеше да се впусне към юг, да помете вековния ~~си~~ враг, да разчисти веднъж завинаги старите си сметки с ромеите. Нима щеше втори път да се представи толкова изгодно положение? Гърците да разделят силите си на две враждуващи, съпернически страни? И българите да не използват това? Сега, когато сам Камица ги молеше, когато ^иКомнен щеше да отвлече вниманието си към нападението на Монфератците...

Иоан Асен затвори очи, подпре челото си с десница.

Колко страшно бе изкушението. Една дума да кажеше. Нямаше ли да бъде грях, ако изпусне това съчетано от провидението положение?

Той дълго мълча. Тишината натегна в притихналата зала, като каменен покрив, плътна, съдбовна. Когато царят отмахна ръка и дигна чело, всички затаиха дъх изтръпнали в тревожно напрежение.

- Братя мои - каза тихо царят - вие искате от мене невъзможното

Глух ропот се разнесе между смаяните мъже. Мнозина прехапаха устни побледнели от гняв, други неволно докоснаха ръка до меча си. Нима Иоан Асен щеше да дръзне да им се протовопостави?

Царят се изправи. Гласът му отекна вълнението на приближаваща